

רעפ 8046-05-25 - ואסים אבו חיר נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ברע"פ 8046-05-25

לפני: כבוד השופט יחיאל כשר

המבקש: ואסים אבו חיר
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט
המחוזי מרכז - לוד (השופט מ' אבן חן), מיום
4.5.2025, ב-עמ"ת 69830-04-25

בשם המבקש:

החלטה

בפניי בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז - לוד (השופט מ' אבן חן), מיום
4.5.2025, ב-עמ"ת 69830-04-25, במסגרתה נדחה ערר המבקש על החלטתו של בית משפט
השלום בפתח-תקווה (השופטת מ' אדרי טרבלסי), מיום 29.4.2025, ב-מ"ת 80365-03-25.

רקע הדברים

1. ביום 31.3.2025 הוגש כתב אישום כנגד המבקש, ואסים אבו חיר, המייחס לו עבירת העסקת תושב
זר שלא כדין לפי סעיף 12ב(2) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל),
ועבירת הסעת תושב זר השוהה שלא כדין לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל.

על-פי הנטען בכתב האישום, ביום 26.3.2025, בסמוך לשעה 10:00, הסיע המבקש, באזור תל מונד,
תושב האזור ששהה בארץ ללא היתר כניסה או שהייה בישראל על-פי חוק. כעולה מכתב האישום,

המבקש גם העסיק את השוהה הבלתי-חוקי, במשך יומיים, באזור תל מונד.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצר המבקש, בפיקוח אלקטרוני, עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בדיון שהתקיים בבקשה זו ביום 31.3.2025, הורה בית משפט השלום בפתח-תקווה (השופט מ' אדרי טרבלסי), כי תנאי שחרורו של העורר, כפי שנקבעו בהליך מעצר הימים שהתקיים בעניינו - מעצר בית מלא בתנאים - ייוותרו על כנם עד למתן החלטה אחרת. בהמשך לכך, בדיון שהתקיים ביום 20.4.2024, הסכים בא-כוחו של המבקש לקיומן של ראיות לכאורה, ונקבע כי תוגש חוות דעת לגבי ההיתכנות של מעצר המבקש בפיקוח אלקטרוני.

3. לאחר שהתקבלה חוות דעת בנושא המעצר בפיקוח אלקטרוני, בהחלטתו מיום 29.4.2025, הורה בית משפט השלום (השופט מ' אדרי טרבלסי), על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בית המשפט נימק את החלטתו בכך שהעבירות בהן הואשם המבקש הן חמורות, וכי המחוקק אף ראה להחמיר לאחרונה בענישה שיש להטיל בגין, דבר שגם בו יש כדי להעיד על חומרתן. עוד ציין בית המשפט כי יש לנקוט במשנה זהירות ביחס לעבירות בהן מואשם המבקש, לנוכח הימצאות מדינת ישראל בעת מלחמה. לצד זאת, צוין כי לאור הנסיבות המקלות אליהן הפנה המשיב (העובדה כי מדובר בשוהה בלתי-חוקי אחד ששהה לתקופה קצרה וכן נסיבות נוספות), ציין בית המשפט כי ניתן יהיה לשקול את הסרת הפיקוח האלקטרוני לאחר חודש ממתן ההחלטה, ככל שבא-כוחו של המשיב יגיש בקשה בהתאם.

4. המבקש סירב להשלים עם החלטתו דלעיל של בית משפט השלום, וערר עליה לבית המשפט המחוזי מרכז - לוד. בתמצית, המבקש טען, בערר שהגיש, כי החלטתו של בית משפט השלום בעניינו היא שגויה, מאחר שאינה מתיישבת, לשיטתו, עם ההלכה שנקבעה ב-בש"פ 8015/09 קוניוף נ' מדינת ישראל (20.10.2009) (להלן: עניין קוניוף). המבקש טוען כי בעניין קוניוף נקבע כי לא בנקל יורה בית המשפט על מעצרו של אדם לאחר ששחרר ממעצר. בנוסף, טען המבקש כי בית משפט השלום לא נתן את המשקל הראוי לעברו הפלילי הנקי של המבקש; להיעדר ההפרות במשך 40 הימים בהם היה המבקש במעצר בית מלא; ולכך שהעבירה המיוחסת לו היא הסעת והעסקת שוהה בלתי-חוקי אחד בלבד.

מנגד, המשיבה טענה כי לא נפלה כל טעות בהחלטתו של בית משפט השלום, שכן לשיטתה ההחמרה בענישה בעניינם של מסיעי ומעסיקי שוהים בלתי-חוקיים מיתרגמת, בין היתר, גם בהחמרה בתנאי שחרורם. לתמיכה בטיעונה, הפנתה המשיבה למספר פסקי דין, שיש בהם ללמד, לתפיסתה, כי יש לדחות את הערר שהגיש המבקש.

5. ביום 4.5.2025 ניתנה החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז - לוד (השופט מ' אבן חן), ב-עמ"ת 69830-04-25, במסגרתה דחה את עררו של המבקש. בהחלטתו, בית המשפט המחוזי עמד על כך

שהעבירות בהן מואשם המבקש הן עבירות חמורות, במיוחד בעת הזו, ואשר מקימות עילת מעצר בהתאם להוראת סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. בנוסף, בית המשפט המחוזי התייחס לשהותו הקודמת של המבקש במעצר בית מלא, ולטענתו של המבקש בעניין הלכת קוניוף, ובתוך כך ציין כי משהוגש כתב אישום וניתנה הסכמה מצד המבקש לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו - נקודת האיזון משתנה, באופן שיש בו כדי להצדיק את מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני, גם לאחר ששהה קודם לכן בחלופת מעצר בית מלא בלא פיקוח אלקטרוני.

6. על החלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 4.5.2025, הוגשה בקשת רשות הערר שבפניי, ולצדה בקשה לעיכוב ביצוע החלטתו של בית המשפט המחוזי. בבקשתו, מעלה המבקש שני טיעונים מרכזיים: ראשית, טוען המבקש כי מתעוררת בעניינו שאלה משפטית החורגת מעניינו הפרטני, הנוגעת למדיניות השיפוטית העקרונית ביחס לשחרורם בתנאים מגבילים של נאשמים שהואשמו בעבירות הסעת או העסקת שוהים בלתי-חוקיים (עבירות לפי חוק הכניסה לישראל). לטענת המבקש, עיון בפסיקה מלמד כי ישנן החלטות שונות, מחמירות יותר ומחמירות פחות, שניתנו בגין אותן עבירות שבוצעו בנסיבות דומות.

שנית, המבקש טוען כי ההכרעה בעניינו אינה מתיישבת עם ההחלטה בעניין קוניוף. לשיטת המבקש, נסיבות עניינו מתאימות להחלטת הכלל בהלכת קוניוף ולא החריגים להלכה האמורה.

דין והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, אף מבלי להידרש לתשובה מטעם המשיבה.

8. כידוע, רשות לערור ב-"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או כאשר מתקיימות נסיבות חריגות שבהן אי-מתן רשות לערור עלולה לגרום לעיוות דין (ברע"פ 79016-12-24 ורשויתאר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (9.1.2025); ברע"פ 31902-10-24 אנשין נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (12.11.2024) (להלן: עניין אנשין)).

הבקשה דנן אינה באה בקהלם של מקרים אלו.

9. באשר לטיעונו הראשון של המבקש, לפיו טיעונו מעוררים שאלה החורגת מעניינו הפרטני, אציין כי בבואו להחליט האם יש מקום להורות על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים, נדרש בית המשפט

לבחון האם בנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה שבפניו ניתן להגשים את תכלית המעצר באמצעים פוגעניים פחות. מעצם טבעו וטיבו, החלטות מסוג זה תלויות בנסיבותיו הספציפיות והקונקרטיות של כל מקרה ומקרה. על כן, העובדה שלגבי נאשמים שונים שהאשמו בעבירות בהן הואשם המבקש, התקבלו החלטות שיפוטיות שונות בנוגע לענייני מעצר וחלופות מעצר, אינה מלמדת על שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, אלא מעידה על יישום הכלל המשפטי עליו עמדתי לעיל בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה (ראו, מיני רבים: עמ"ת 34493-03-25 רגבי ואח' נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (9.4.2025); בש"פ 5577/22 מדינת ישראל נ' דרור, פסקאות 24-17 (30.8.2022); בש"פ 6792/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-9 (24.10.2022)).

10. אשר לטיעונו השני של המבקש, לפיו החלטותיהם של הערכאות קמא סותרות את ההלכה שנקבעה בעניין קוניוף - סבורני כי אף טענה זו דינה להידחות. אכן, כפי שציין המבקש, הלכה היא כי לא בנקל יורה בית המשפט על מעצרו של נאשם שכבר שוחרר (או שלא נעצר מלכתחילה), וככלל, הדבר ייעשה במקרים שבהם הפר הנאשם את תנאי השחרור, במקרים שבהם השתנו הנסיבות או במקרים חריגים המצדיקים זאת (שם, בפסקה 28; וראו גם: עניין אנשין, בפסקה 9; בש"פ 2327/08 ליפשיץ נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (23.3.2008)).

עם זאת, עוד נקבע בפסיקתנו כי: "כלל זה אין פירושו כי כל אימת שחשוד לא נעצר בשלב מעצר הימים, לא ניתן לעצרו או להטיל עליו תנאים מגבילים לאחר שהוגש כתב אישום" (ראו, למשל, בש"פ 7813/20 פלוני נ' מדינת ישראל (12.11.2020); וראו גם: בש"פ 8620/23 גולד נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (נבו 13.12.2023)).

בענייננו, בית המשפט המחוזי קבע כי הגשתו של כתב האישום ולאחר מכן הסכמת בא-כוחו של המבקש לקיומן של ראיות לכאורה, משנה את נקודת האיזון באופן המצדיק את מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני, הגם ששהה קודם במעצר בית בלא פיקוח אלקטרוני. על כן, אף אילו הייתי סבור כי שגה בית המשפט המחוזי בהחלטתו האמורה (ואיני קובע כך), מדובר בהחלטה יישומית אשר אין בה כדי לעורר סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים (ראו והשוו: עניין אנשין, פסקה 9; בש"פ 7035/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (21.10.2020); בש"פ 8665/19 אלסעדיין נ' משטרת ישראל, פסקה 5 (30.12.2019)).

11. סוף דבר: מהטעמים המפורטים לעיל, הבקשה נדחית בזאת, ועמה נדחית ממילא גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, י"ג אייר תשפ"ה (11 מאי 2025).

יחיאל כשר
שופט